

РЕШЕНИЕ

№ 23040

гр. София, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 82 състав, в публично заседание на 11.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вената Кабурова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **1909** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по подадена жалба от Н. С. М. чрез законния ѝ представител С. В. М. чрез адв. Ц. срещу писмо изх. № 139/23.01.2026 г. на директора на 121 СУ „Г. И.“ [населено място], в което се отказва предоставянето на видеозаписи от охранителни камери на училището.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на оспорения отказ, тъй като не кореспондирал с изискванията на чл. 12 и чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679. Посочва се, че обстоятелството, дали е имало инцидент с физическа саморазправа с участието на Н., не е въпрос на преценка на администратора на лични, като предоставянето на видеозаписа е от значение за детето относно упражняването на гарантираните му права и защита на законни интереси.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ц., който поддържа жалбата. Посочва, че на 08.05.2026 г. по имейл е получил писмо от директора на 121 СУ, в което се съдържали стоп-кадри от видеозаписите в училището, но получените кадри не удовлетворяват поисканото в заявлението. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът - директор на 121 СУ „Г. И.“ [населено място], редовно призован, се явява лично и с адв. А., която оспорва жалбата. Твърди, че е налице класическа злоупотреба с право, тъй като бащата на жалбоподателката подава множество сигнали до различни институции срещу училището, като иска информация за несъществуващи събития, като по този начин указва натиск върху преподавателите на Н..

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 22.12.2025 г. до директора на 121 СУ жалбоподателят е поискал

предоставяне на видеозаписи от коридор в училището от дата 08.12.2025 г. във времеви период 12:00-12:30 ч., в който интервал според жалбоподателя е имало физическа саморазправа между Н. (ученичка в 5-ти клас в училището) и неин съученик, при което Н. е била ударена в корема.

С оспореното в настоящото производство писмо изх. № 139/23.01.2026 г. директорът на 121 СУ заявил, че във връзка с гореспоменатия инцидент била извършена проверка от компетентните органи, като не били констатирани нарушения. Било изяснено, че Н. лъже и че такъв инцидент не е имало, поради което не може да предостави записи от събития, които не съществуват.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност, подадена е от субект – адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия волеизявление, като е депозирана в преклузивния срок по чл. 149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните съображения:

Заявлението, подадено от Н. М. чрез С. М. – неин законен представител се основава на предвидената възможност в чл. 15 §1 и §3 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и Съвета от 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО, според която субектът на данните има право да получи от администратора достъп на обработваните от администратора лични данни, свързани със субекта, като администраторът предоставя копие от личните данни, които са в процес на обработване.

Качеството администратор на лични данни относно училището е законово регламентирано в Закона за предучилищното и училищно образование и Наредба № 8 за информацията и документите в системата на предучилищното и училищно образование. В случая, предвид мястото на обработване и самия администратор, видеонаблюдението се осъществява с оглед подобряване на сигурността и прозрачността на грижите, както и решаване на възникнали конфликти при отглеждането на децата в детските заведения, а също и в училищата, както и с цел защита живота и здравето на най-уязвимата категория от обществото като цяло - децата и непълнолетните български граждани.

Видеонаблюдението по своята същност представлява съвкупност от действия - записване и съхранение с автоматично средство - система за видеонаблюдение, която попада в понятието "обработване" по смисъла на чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 и съгласно дефиницията, дадена в §1, т.1 от ДР на Закона за защита на личните данни. От своя страна, лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез един или повече признаци. Данните от системата за видеонаблюдение позволяват лицата да бъдат идентифицирани в съответствие с разпоредбата на чл. 4, § 1, т. 1 от Регламент 2016/679. Видеозаписите от средствата за наблюдение съдържат информация, която по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗЗЛД е способна да разкрие физическата идентичност на лицето, което е записано.

В случая се касае за упражнено право на субекта на данни, произтичащо пряко от Регламент (ЕС) 2016/679, за осъществяване на което са приложими разпоредбите, задължаващи администратора на лични данни при поискване да предостави съответните данни във вид, форма и по начин, съобразно установените с Регламента правила. Тежестта на доказване на хипотезите на неоснователност или прекомерност на искането по смисъла на чл. 12, § 5 от Регламента е на администратора, който следва да докаже явно неоснователния или прекомерен характер на искането. В настоящия случай такива доказателства не са ангажирани и няма данни, че искането е

неоснователно или прекомерно. Направеното от ответника заключение, че на посочената в заявлението дата не е възниквал такъв инцидент, поради което не могат да бъдат предоставени и съответните записи, е необосновано. Дали е имало или не физическа саморазправа между учениците, не е предмет на подаденото заявление. Последното касае възможността на жалбоподателя в качеството му на субект на лични данни, които се обработват от училището като администратор, да получи достъп до тях.

Ето защо, в случай, че администраторът все още съхранява записи от съответния ден и часови диапазон, то той следва да представи копие от тях, а в случай, че от тях могат да бъдат идентифицирани и други субекти на данни, съответната част следва да бъде анонимизирана, преди да бъде предоставена на искателя. Следва да се посочи, че представените в съдебно заседание стоп-кадри от видеозаписи не представляват изпълнение на поисканото с процесното заявление, поради което и не отпада правния интерес на жалбоподателя да търси неговото изпълнение. Удовлетворяването на искането няма да повлияе неблагоприятно (отрицателно) върху правата и свободите на други участници, поради което упражняването на правото на достъп, претеглено спрямо други основни права, е в съответствие с принципа на пропорционалност и в равновесие с други основни права, което произтича и от чл. 15, § 4 от Регламента.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателя се дължат сторените по делото разноски, които са поискани в срока за това и съобразно представения договор за правна защита и съдействие и платежно нареждане възлизат в размер на 600 евро заплатено по банков път адвокатско възнаграждение и 5,11 евро държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ отказ на Директора на 121 СУ „Г. И.“, обективизиран в писмо, изх. № 145 от 05.12.2024г.
ОСЪЖДА 121 СУ „Г. И.“ да заплати на Н. М. чрез законния ѝ представител С. М. сумата от 605,11 евро разноски по делото.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.